

Lief is het tweede deel uit de Q-serie. In het eerste deel, *Zin*, solliciteert Nina de Wit bij Q Productions als persoonlijk assistent van de wereldberoemde en vreselijk rijke dj Wessel Quist, kortweg Q, en ze wordt nog aangenomen ook. Een leuke, afwisselende baan bij een internationaal bedrijf, denk ze. Maar dan merkt ze dat haar baas niet alleen adembenemend aantrekkelijk is, hij is ook nog een beruchte *player* en een verschrikkelijk moeilijke man. Het ene moment is hij ongenaakbaar en koud, het andere moment gul en gepassioneerd. Als er één man is die alles belichaamt waar ze niet achter staat; als er één man is van wie ze zich niet kan voorstellen dat ze ooit op hem zou vallen; als er één man is die niet meer uit haar hoofd weg wil...

Na een heerlijke maar verwarrende maand waarin Q onverwacht Nina's hele leven ondersteboven heeft gehaald, heeft hij haar al even onverwacht weggestuurd. Precies op het moment waarop hij haar steun en liefde waarschijnlijk het hardst nodig had. Ze begrijpt er niets van maar probeert zo goed mogelijk hem, en haar verdriet, te vergeten.

Nina's ex-collega Leo, die al langer een oogje op haar heeft, nodigt haar uit om mee te gaan naar Ibiza, naar de uitreikingen van de Global Electronic Music Awards. Heel Q Productions gaat erheen, omdat Q genomineerd is voor zowel beste dj als voor het schrijven en produceren van het beste nummer van het jaar. Nina weet eigenlijk niet helemaal wat ze met Leo aanmoet, maar ze gaat toch mee: ze kan de kans om Q terug te zien simpelweg niet aan haar neus voorbij laten gaan.

Q heeft pijnlijk snel weer een nieuw vriendinnetje: een bloedmooi fotomodel deze keer. Maar dat wil niet zeggen dat hij heeft kunnen vergeten wat er de afgelopen maand is gebeurd. Ook hij moet toch echt toegeven dat er iets bijzonders is tussen hem en Nina, al wordt dat flink op de proef gesteld als blijkt dat het gerommel binnen Q Productions, dat in *Zin* al zoveel ellende veroorzaakte, veel grotere gevolgen blijkt te hebben dan wie dan ook had kunnen denken...

JACKIE VAN LAREN

LIEF

Q EEN MAAND LATER

ISBN 978-90-225-7405-8

ISBN 978-94-023-0445-9 (e-boek)

NUR 301

Omslagbeeld en -ontwerp: Wil Immink Design

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2015 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency B.V.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Zaterdag

If you think you are too small to make a difference, try sleeping with a mosquito.

– Dalai Lama XIV

Een beetje daas sta ik op de afterparty in het hotel. Of eigenlijk is de afterparty niet in het hotel, maar erbuiten. De bar grenzend aan het zwembad heeft een in z'n geheel verwijderbare pui – die op dit moment dus ook verwijderd is – en de paar honderd gelukkigen die op dit feest aanwezig mogen zijn, zijn bijna allemaal non-stop onderweg van het zwembad, waaromheen de coolste aanwezigen staan hof te houden, naar de bar, waar de koelste drankjes te krijgen zijn. En dan met drankje in de hand weer terug.

In het hart van de grootste hofhouding staat hij.

Q.

Hij heeft het hem gewoon geflikt: hij heeft de award voor beste dj én de award voor beste nummer ontvangen. Onder donderend applaus. Het is heel bijzonder; sinds de eerste uitreiking van de GEMA's, eind jaren tachtig, is het nog maar twee keer voorgekomen dat iemand beide awards in de wacht sleepte. Er zijn ook nog prijzen voor de beste club, het beste feest en de beste plaat, en een soort deelawards voor de beste productie en de beste vocalist. Er is ook een prijs voor de beste nieuwkomer en er is een publieksprijs. Die laatste ging, hoewel zeer nipt, naar dj Didier. Heeft hij ook nog iets, hoewel het wel een beetje een troostprijs is.

Q is de onbetwiste koning van de avond. Hij wordt geïnterviewd,

bewonderd en bewierookt, met een bloedmooie koningin aan zijn zijde. Vanuit mijn schuilplaats achter een pilaar en een palmboom in een pot kan ik hem rustig observeren.

Ik raak er gaandeweg een beetje meer aan gewend om hem live te zien; ik sta in elk geval niet meer elke keer duizend doden te sterven als hij vagelijk mijn kant op kijkt.

‘Heb je hem al gefeliciteerd?’

Ik spring een meter de lucht in. Taco staat achter me te grinniken.

‘Rustig aan maar,’ zegt hij.

‘Weet hij dat ik er ben? Of maakt het hem niks uit, denk je?’

‘O,’ zegt Taco, ‘ik denk dat het hem heel veel uitmaakt. En hij weet van niks; ik heb het op het allerlaatste moment geregeld en ik heb gewoon nog helemaal geen kans gehad om het tegen hem te zeggen. Ik heb hem nauwelijks meer gezien tot daarnet, toen hij zijn set moest draaien, en op dat moment hadden we het te druk voor een gesprek.’

‘Misschien baalt hij wel dat ik er ben.’ Ik knaag op mijn onderlip en vraag me af of ik niet gewoon terug moet gaan naar mijn hotelkamer.

‘Tijd om daarachter te komen,’ zegt Taco, en tot mijn schrik grijpt hij me bij mijn bovenarm en troont me mee de drukte in. Ik doe mijn best om te protesteren, maar ten eerste kan ik gewoon niet tegen de spierballen van deze enorme gast op en ten tweede wordt het steeds onmogelijker om me luidruchtig te verzetten naarmate we dichterbij komen. Taco, die stinkerd, lijkt zich in elk geval uitstekend te vermaken. Ik kan alleen maar gissen wat hij er zo leuk aan vindt: dat hij zijn beste vriend voor het blok zet, mij een ongemakkelijk gevoel bezorgt of wraak neemt op Rinke omdat hij zo’n last van haar heeft gehad de afgelopen tijd... Allemaal een beetje valse beweegredenen, die ik helemaal niet meteen met Taco in verband zou brengen, maar die nu toch door mijn hoofd spelen. Ik neem me hier en nu voor om hem binnenkort met orthodontische precisie aan de tand te voelen over zijn motieven. Als ik de komende paar seconden tenminste doorkom zonder een hartaanval te krijgen.

En dan.

Dan heb ik geen tijd meer om ook maar iets anders te denken.

Ik sta achter Q, vlak achter hem, ik voel zijn aantrekkingskracht door me heen spoelen, ik hoor zijn stemgeluid terwijl hij tegen iemand met zo'n geplastificeerde pas aan een lint om zijn nek staat te praten. Zijn stem, zijn stem is zo, zo...

Rinke ziet me het eerst, maar ik zie aan haar gezicht dat ze geen idee heeft. Ze herkent Taco, maar ze kijkt zo over me heen. Maar dan stopt de Stem, midden in de zin die hij aan het zeggen was.

Hij keert zich om.

En staat bijna neus aan neus met me.

O jee.

Adem in, en...

Ademen? Wat was dat ook alweer?

Volgens mij heb ik mijn ogen zo ver opengesperd dat ze bijna uit mijn hoofd rollen. Mijn hart klopt in mijn keel, wat zeg ik, het klopt náást mijn keel.

Q slikt. 'Nina?' mompelt hij. Het is bijna onhoorbaar. 'Hoe kom jij hier?'

'Q, zou je me niet even voorstellen?' zegt Rinke. Haar Groningse accent en de honingzoete klank van haar stem maken dat het vriendelijk klinkt. Maar onderliggend is het bikkelhard. Messcherp. Ik zie meteen wat Taco bedoelt. Dit is een vrouw die er alles voor doet om *on top* te komen – en te blijven.

Het breekt het moment in elk geval heel effectief, want Q draait zich in een ruk om naar Rinke, alsof hij wakker schrikt. 'Eh, Rinke, Nina; Nina is mijn voormalige PA.'

En het valt niet alleen mij op dat hij niets zegt over Rinke. Nou is het natuurlijk niet echt nodig dat hij zegt: 'Dit is Rinke Bonninga, wereldberoemd topmodel', want dat weet ik ook wel. Maar hij zegt ook niet: 'Dit is Rinke, mijn vriendin.' En dat lag toch wel een beetje in de lijn der verwachting.

Taco heeft nog steeds mijn bovenarm vast en hij geeft er een kneepje in voordat hij loslaat.

O ja, ik moet iets doen, ehm, wat was het ook weer?

Ik kom bij mijn sociale positieven en steek mijn hand uit naar Rinke.

‘Hallo, leuk je te ontmoeten.’ Mijn stem klinkt zowaar bijna normaal, hoewel ik nauwelijks in staat ben om ook maar iets waar te nemen behalve Q. Al mijn zintuigen worden door hem in beslag genomen. Hij is zo dichtbij dat ik een klein vleugje van zijn heerlijke geur opsnuif: herfstig. Ik moet altijd aan appel met kaneel denken als ik hem ruik.

Hij kijkt me niet aan, hij kijkt net langs me, met zo’n vage frons op zijn voorhoofd. Mijn hersens draaien op topsnelheid. *Wat betekent dit? Wil hij me niet zien? Waarom fronsst hij? Waarom zegt hij nou niks? Zou hij het ook zo ongemakkelijk vinden?*

Onverwachts begint hij weer te praten, me nog steeds niet aankijkend. ‘Was je vanochtend...’ vraagt hij, met een vaag handgebaar.

Ik weet meteen wat hij bedoelt.

‘Op het strand,’ zeg ik.

‘Zie je wel,’ mompelt hij, bijna onverstaanbaar.

Dus hij was het, die vanaf zijn balkon naar me stond te kijken. En als ik nog vragen had over het al dan niet bestaan van een connectie tussen ons, dan worden die beantwoord op het moment dat zijn ogen, heel kort maar, naar de mijne flitsen. Onze zich kruisende blikken zouden het eiland een week van stroom kunnen voorzien; mijn hele binnenste bibbert na van de schok.

Rinke lijkt in de gaten te krijgen dat er iets non-verbaals tussen Q en mij aan de gang is.

‘Q, er zijn hier nog een paar belangrijke journalisten,’ zegt ze, en ze geeft me een blik die geen twijfel laat bestaan. Mijn audiëntie is afgelopen. Ik heb me al half omgedraaid, zonder me te realiseren dat ik zomaar naar haar orders luister, als Q me plotseling aan de grond vastprijkt met de volle 2000 watt van zijn intensiteit.

‘Nina. Ik wil met je praten, maar ik moet dit even afmaken,’ zegt hij met een gebaar naar achteren, naar Rinke en de journalisten. Hij praat nog net niet met opeengeklemd kaken. Is hij boos? In de war? Geschokt? Ik probeer als een dolle te analyseren wat de emotie is die hij op zijn gezicht heeft, maar ik kom er niet uit. ‘Vijf minuten,’ zegt hij tegen me, zijn stem zo laag dat het bijna een grom is.

Het enige wat ik nog kan doen is naar hem knikken, en daarna ma-

ken dat ik zo elegant mogelijk wegkom ondanks mijn enthousiast knikkende knieën. En het lukt. Het lukt me om mijn palmboomschuilplaats te bereiken zonder in het zwembad te vallen met onvrijwillige medeneming van een rijtje andere feestgangers. Ik hoef gelukkig ook niet te projectielbraken, ik trek geen feestverlichting van de muur, ik gooi geen meubilair om – ik haal het zonder een Peter Sellers-achtig partydrama te ontketenen. En daar sta ik dan een beetje te shaken, mijn armen om mezelf heen geslagen, niet goed wetend wat ik nu moet doen.

‘Ik ga even een drankje voor je halen,’ zegt Taco, die achter me aan is gelopen. Ik weet dat ik hem nu zou moeten vragen waarom hij me recht onder Q’s neus heeft geschoven, maar ik ben zo in de war dat ik mijn vraag niet geformuleerd krijg voordat hij is weggelopen. Ik kijk dus broedend maar sprakeloos naar zijn brede rug, die in de drukte rond de bar verdwijnt, en vraag me nog maar eens af of ik er wel goed aan heb gedaan om mee te gaan. Niet alleen naar de afterparty, maar naar Ibiza. Ik kan moeilijk claimen dat ik over Q heen ben als ik hier zo confuus sta te wezen. Zodra ik hem van dichtbij zag was ik het liefste in zijn armen weggekropen, mijn neus in het holletje in zijn nek.

Gek genoeg is dat verlangen eigenlijk veel sterker dan zijn aantrekkingskracht. O, ik zie nog steeds wel dat hij met gemak de lekkerste man van de wereld is, en ik voel mijn lijf op het zijne reageren, maar wat ik nog het hardste mis is dat gevoel van samenheid, van bij elkaar horen, dat we hebben gedeeld. Nog niet eens zo lang; misschien hebben we ons maar een week of twee echt zo gevoeld, maar er was zoiets bijzonders, zoiets hoopvol en juichends aan dat ik, nu ik hem weer van dichtbij heb gezien, het gemis van dát gevoel eigenlijk het allersterkst ervaar.

Er brandt dus iets achter mijn ogen.

Niet nu, alsjeblieft, dit is niet de plaats voor een huiltsunami. Zeker niet nu er ondertussen nog veel meer mensen zijn binnengekomen en het hele feest goed op gang begint te komen. Ik kan toch moeilijk de ogen uit mijn kop staan huilen tussen de honderden duur geklede luxe-figures?

Waar zouden alle andere mensen van Q Productions eigenlijk zijn,

vraag ik me af, meer om mezelf af te leiden dan dat het me zo enorm interesseert. Taco heeft me bij dit feest echt naar binnen georganiseerd, anders was ik hier natuurlijk nooit geweest. Caroline nam me op sleeptouw na de awardsshow, zij en Taco liepen elkaar volgens mij niet zo heel erg toevallig tegen het lijf bij een van de publieksuitgangen en Taco nam me min of meer van haar over, samen met haar toegangskaartje voor de officiële afterparty. Blijkbaar wil iedereen daar dus naartoe; blijkbaar zijn alle artiesten er en blijkbaar is er een enorme pers- en camera-dichtheid. Wie wil daar nou niet bij zijn?

‘Later?’ zei Taco tegen Caroline toen ze hem haar kaartje gaf, maar ze zei dat ze het nog niet zeker wist; ze ging terug naar haar hotelkamer.

Tegen mij zei hij: ‘Nu je hier toch bent leek het ons wel leuk als je dan ook het hele festijn mee zou kunnen maken. De afterparty is berucht, dus dat moet je een keer hebben meegemaakt, toch? Car en ik zijn al zo vaak geweest, dus voor ons hoeft het eigenlijk niet meer zo nodig. Omdat Wes en ik samen begonnen zijn en zo is het wel beter als ik toch maar even ga, maar eigenlijk zou ik ook liever iets anders doen.’

Hij keek verlangend in de richting waarin Caroline verdwenen was. Hij was vast veel liever met haar meegegaan naar haar kamer.

Toen we door de *security* moesten werd er wel een beetje moeilijk gedaan, omdat ik natuurlijk niet erg op de foto van Caroline op het kaartje leek, maar Taco liet zich niet uit het veld slaan. Hij sloeg na wat heen en weer praten een boomstronk van een arm om mijn schouders en zei: ‘Ze heeft een kaart en ze hoort bij mij, dus niet zeiken, jongens.’ En toen liep hij gewoon door naar binnen, met mij onder zijn arm.

Verbazingwekkend genoeg kregen we geen problemen.

Alleen al vanwege Carolines opoffering – en in zekere zin ook die van Taco – kan ik het natuurlijk niet maken om weg te glippen van dit feest, al moet ik eerlijk zeggen dat wat er zo bijzonder aan is nogal aan me voorbijgaat. Ik zie toch niet wie er beroemd is, want ik zou die mensen sowieso niet herkennen met mijn celebrityspothandicap, maar ik weet ook dat ik waarschijnlijk nog nooit van de hier rondlopende beroemdheden gehoord heb, met dank aan het parallelle universum dat Villa Kakelbont heet.

De belangrijkste reden om hier te zijn is om Q van dichtbij te kunnen zien, want de kans is bijzonder klein dat dat nog een keer gaat gebeuren in de tijd dat ik hier ben. En als ik eenmaal weer thuis ben, dan natuurlijk al helemaal niet meer.

Nou, ik heb hem dus gezien. Missie volbracht. En het is ondertussen zo druk hier dat ik verwacht dat hij me allang weer vergeten is. Die vijf minuten van hem, daar geloof ik niks meer van.

Ik heb me nooit goed gerealiseerd hoe immens beroemd hij eigenlijk is. Ik zag hem de hele tijd van dichtbij. Maar als je iemand die je van extreem dichtbij hebt gekend ineens alleen maar van een afstand, achter hekken en kordons met beveiligers kunt zien, en je weet dat je nooit bij die persoon in de buurt zult kunnen komen tenzij hij ervoor kiest... het is een heel raar gevoel. Ongelijkwaardig, en ook vervreemdend.

Taco verschijnt met een groot glas cola vol drijvende ijsschotsen, dat er heerlijk uitziet.

‘Sorry, duurde even, ik kom de hele tijd mensen tegen. Ben je goed hier of moet ik bij je blijven?’

Ik neem gauw een paar koele slokken. Ze glijden ongeveer hoorbaar sissend naar binnen; ik had niet eens in de gaten dat ik het zo warm had.

‘Ga je ding maar doen, hoor,’ zeg ik tegen hem. ‘Je kan toch moeilijk de hele avond op me passen. Ik denk dat ik ga, als ik mijn cola opheb. En het is je werk, hè?’

Taco kijkt me peinzend aan. ‘Het ging niet helemaal zoals ik had gehoopt. Dat snap je zeker wel, hè?’

‘Ik weet niet wat je precies gehoopt had, maar het was met afstand het ongemakkelijkste moment van mijn leven,’ zeg ik, toch blij dat ik dat even kwijt kan.

‘Sorry,’ antwoordt hij, met een halve schouderophaal en een blik in zijn ogen die ik niet vaak zie. ‘Ik heb er denk ik iets te makkelijk over gedacht. Maar... misschien zie je ik nog even morgen? Of een ander moment deze week? Ik wil nog wel even rustig met je bijpraten.’

‘Tuurlijk, graag!’ Gauw nog een slok cola.

‘Oké, ik weet je te vinden. Dan ga ik nu nog even...’ Hij wijst met zijn

duim over zijn schouder. Ik knik. En dan verdwijnt hij weer in de menigte.

Ik drink.

Langzaam.

Ik kijk nog maar eens om me heen, maar zie niemand die ik ken. Of herken.

Nog een slokje cola. Mijn glas is bijna leeg; ik ga bijna weg.

‘Nina.’

O jee. Achter mijn rechterschouder.

Ik keer me zo rustig mogelijk om, hopend dat ik me deze keer minder verpletterd zal voelen. Tegelijk zingt het in mijn hart: *hij is toch naar me toe gekomen, hij is toch naar me toe gekomen!*

‘Duurde even. Pers, je moet er blij mee zijn, maar je komt er ook niet vanaf als je dat graag zou willen.’

Hij kijkt naar zijn voeten en doet een beetje onhandig. Ik weet dat dat bij hem betekent dat hij zich verontschuldigt, hoewel hij nooit hardop sorry zou zeggen. Dat past niet in zijn levensfilosofie: neem wat je nodig hebt, stoer je niet aan conventies, kijk nooit om... Verontschuldigen bestaan niet, als je zo in de wereld staat. Toen ik hem net leerde kennen vond ik het een koude, egocentrische visie die me een beetje angst aanjoeg, maar ondertussen weet ik dat hoe hij zich gedraagt een stuk genuanceerder is dan wat hij zegt. Kwestie van goed opletten.

Ik heb die sorry-beperking natuurlijk helemaal niet, en ik zeg dan ook uit de grond van mijn hart: ‘Sorry dat ik je zo overviel. Taco...’

‘Heeft hij geregeld dat je hier bent?’

O, die stem. Ik kan erin verdrinken; mijn lichaam wordt wakker. Ik knik en voel me al weer helemaal wiebelig. Normaal antwoord geven valt niet mee, maar ik onderneem toch een poging. ‘Een van zijn mensen kon op het laatste moment niet mee, ik hoorde het ook pas donderdagavond, van Leo...’

‘Ben je hier met Leo? Kerkhof? Van Controlling?’ Zijn stem verliest gaandeweg die textuur die me weke knieën geeft, totdat hij hard en blikkerig klinkt.

Ik knik weer, en voel me meteen miserabel. Mijn keel schroeft dicht.

‘Heb je... Ben je nu met hem? Leo?’

Ik neem eerst nog maar een slok cola, zodat mijn stem het weer doet. ‘Nou, eh, we hebben contact gehouden, nadat... nadat ik weg moest, zeg maar, we hebben een paar keer afgesproken, en toen...’

God, wat is dat moeilijk om te zeggen. Ik voel me normaal al soort van half schuldig dat ik af en toe met Leo omga, en nu is dat zeker tien keer zo erg.

Hark, daar gaat zijn hand door zijn haar. Ik voel een bibber van herkenning over mijn rug rennen; ik heb hem dat zo vaak zien doen als hij zich ergens niet goed over voelde.

Maar ineens vind ik iets van mijn strijdbaarheid terug en denk ik: waarom sta ik hier eigenlijk ellendig te wezen en me te voelen of ik me moet verdedigen? Ik ben tenslotte niet degene die het zo bruut en onpersoonlijk afsloot tussen ons, en ik ben niet degene die een week later heel publiekelijk een nieuwe relatie begon.

‘Je weet hoe het gaat, hè,’ zeg ik zo dapper mogelijk, ‘het leven gaat verder.’

Hij knikt, zo’n korte ruk met zijn hoofd, en lijkt te broeden op iets wat hij zou willen zeggen. Ik neem mijn laatste slok cola en net op dat moment gaat de muziek ineens tien keer zo hard. Een gesprek is niet meer mogelijk. Nou was ik toch al van plan om te gaan als ik mijn cola ophad, dus ik gebaar naar Q dat ik naar buiten wil: hand op mijn borst, weids gebaar richting strand, wijzende hand richting mijn hotel in de verte. De kortste weg terug naar mijn hotel is over het strand en ik ben niet bereid er ook maar een minuut langer over te doen.

Q knikt nog een keer kort. Ik interpreteer dat als een afscheid en draai me dus snel om om weg te lopen voordat mijn voorraadje strijdbaarheid uitgeput is. Voor ik het weet is het op en lig ik in een ellendig hoopje snikkend aan zijn voeten.

Tot mijn stomme verbazing komt Q achter me aan.

Hij blijft dicht achter me lopen; soms voel ik zijn hand heel licht op mijn onderrug. Elke keer slaat mijn hart een paar slagen driedubbel tempo; als het zo doorgaat maak ik vanavond in één keer mijn hele voorraad hartslagen voor deze week op.

Het is best dringen om door de menigte heen te komen; ik hoor vanuit mijn oorhoek dat verschillende mensen proberen een gesprek met Q aan te knopen en ik hoor evenzeer hoe hij dat allemaal beleefd maar vastbesloten afhoudt. Ik kijk niet om; allereerst omdat ik het niet aandurf, want dan zakt de moed me waarschijnlijk meteen in de schoenen, maar ook omdat ik sterk wil blijven zolang ik die moed nog op borsthoogte heb zitten. Ik ga naar buiten, dus ik loop deze kant op. Kan me niet schelen wat de rest van de wereld doet.

Het privéstrand van het hotel is rustig; het gewone publiek is weg en er zitten alleen nog een paar feestgangers in mooie kleren op de tribune iets te drinken en te praten; op het podium zijn er al mensen aan de afbouw begonnen. Morgen zal iedereen wel weer op het strand willen liggen, maar het zou me verbazen als ze het hele stuk strand leeg krijgen in één nacht. Het is een enorm terrein, een soort outdoor-Ahoy.

Gelukkig staan de hekken op meerdere plaatsen open en is het geen punt om eruit te glippen. En voordat ik het weet loop ik met Q naast me langs de waterlijn, op weg naar de rotpunt die deze baai scheidt van de baai waar mijn hotel aan staat.

We zeggen allebei niks. Ik zou ook gewoon niet weten wat ik moest zeggen, zelfs als ik niet zo in de war van hem raakte dat ik voor mijn gevoel geen zin recht mijn mond uit zal kunnen krijgen. Waarom hij niets zegt weet ik ook niet; als ik voorzichtig opzij kijk zie ik dat hij strak naar de rotpunt kijkt waar we op aflopen. Zijn gezicht staat zo gespannen dat je er een pijl mee kunt afschieten.

En dan kunnen we niet verder. We zijn ver genoeg verwijderd van het hotel om zeker te kunnen weten dat we alleen zijn. Hij draait zich naar me toe. Dit zou een uitgelezen moment zijn om alles tegen hem te zeggen en aan hem te vragen wat de afgelopen maand-en-een-week door mijn hoofd gespeeld heeft, maar het enige wat ik voor elkaar krijg is hem aankijken. Nog één keer goed kijken, voordat hij weer achter die hekken en die beveiliging verdwijnt en ik hem nooit, echt nóóit meer zal zien.

Hij lijkt hetzelfde te doen. Hij kijkt naar me of hij me met zijn ogen wil opzuigen. En dan opent hij zijn mond, probeert iets te zeggen, hij slikt, en werkt er dan rasperig uit: ‘... en nu?’

‘Er is hier een paadje,’ zeg ik en ik wijs; gelukkig blijk ik ook nog te kunnen praten. ‘Vanochtend ontdekt. Mijn hotel is aan de andere kant, een stuk de volgende baai in. Ik wist helemaal niet dat dit hotel hier was; ik zocht gewoon een plek om even te kunnen yogaën in de buitenlucht.’

‘Ik zag je. Dacht meteen dat jij het was.’

‘Ik zag iemand staan op een balkon, maar ik wist niet dat jij het was; ik voelde me wel nogal... bekeken.’

Het blijft even stil. Hij schuifelt met zijn voeten in het zand en zegt dan, zonder me aan te kijken: ‘Sorry.’

Hè?

Ik weet niet wat ik hoor.

Q zegt sorry.

Hij zegt het zachtjes, laag, en met zo veel lading dat ik bijna zou denken dat het niet alleen voor het vroege-morgen-balkon-voyeurisme is.

‘Het is oké,’ zeg ik, na heel even nadenken. Misschien heeft dat ook wel meer lading dan je zou denken. Ik zie zijn schouders iets ontspannen. Niet helemaal, een klein beetje maar.

‘Ik word elke ochtend vroeg wakker,’ zegt hij. Hij keert zich een klein beetje van me af en steekt zijn handen in zijn zakken. Loopt een pas richting het water.

‘Ik ook,’ zeg ik zachtjes. ‘Zes uur ’s ochtends. Elke morgen, hoe laat of hoe vroeg ik ook naar bed ga.’

‘Ik ook,’ zegt hij. ‘Heb ik nog nooit gehad.’

Mijn hart klopt ineens heel hard en hoog in mijn keel. Daar gaat weer een extra portie hartslagen.

‘Ga je morgen weer yoga doen?’ vraagt hij.

Het is dat hij nooit iets langs zijn neus weg doet. Hij doet en zegt altijd precies wat hij wil, met lak aan conventies en verbazingwekkend weinig consideratie met anderen. Maar ik zou nu toch bijna denken dat hij het langs zijn neus weg aan me vraagt.

‘Misschien,’ zeg ik. ‘Het was wel een lekker plekje, de voyeuristen even daargelaten.’

‘Hm,’ zegt hij, bij wijze van lachje. En dan: ‘Nina, ik heb het idee dat

ik met je moet praten.’ En *bam*, ineens staat hij bijna neus aan neus met me en stort hij zijn volle intensiteit over me uit. Niet langs zijn neus weg, gewoon recht door het midden.

Ik knik. Mijn adem stekt in mijn keel.

‘Ik heb veel nagedacht,’ zegt hij.

‘Ja, ik ook,’ zeg ik, en ik kan een schamper lachje nog net binnenhouden. Volgens mij zijn de minuten waarin ik de afgelopen maand níét aan hem heb gedacht op één hand te tellen.

‘Er is een hoop gebeurd.’

‘Ja.’

‘Maar op de een of andere manier...’ Hij schudt zijn hoofd en houdt zijn handen een beetje omhoog. ‘Op de een of andere manier denk ik dat ik nog niet klaar ben. Met jou. Wij. Met elkaar.’ Weer een hoofdschudden, en een haarhark. ‘Ik weet niet wat het is. Toen ik je zo plotse-ling zag, dacht ik ineens...’ Hij bijt op zijn lip en kijkt naar me; ik zie zijn ogen oplichten. Zo donker is het hier niet, het hotel heeft zo veel verlichting bij het strand dat ik zelfs hier en nu nog kan zien hoe zee-groen zijn ogen zijn. Groen als de Noordzee. Een heel andere kleur dan de Middellandse Zee, die zachtjes achter ons ruist.

‘Ik weet het niet,’ zegt hij meer tegen zichzelf dan tegen mij.

Ik kijk nog even naar hem. Hij lijkt wel net zo in de war als ik, en ik voel ineens mijn hart naar hem uitgaan met een onverwachte bonk en een scheur in mijn binnenste.

O, nee nee nee, we gaan niet opnieuw beginnen. Wat er ook gebeurt, ik mag niet nog een keer voor deze man vallen, want ik denk dat ik dat niet overleef. Ik heb nou net met heel veel moeite een klein beetje afstand gecreëerd en nog doet het vreselijk pijn. Als ik dat nog een keer zou doormaken dan moet er denk ik een hartchirurg aan te pas komen.

Toch hoor ik mezelf zachtjes zeggen: ‘Morgen half zeven...?’

Hij knikt. Lijkt opgelucht.

‘Kom je hier wel overheen in het donker?’ vraagt hij met een blik naar de rotpunt.

‘Nou, als ik hier morgen niet ben moet je misschien even kijken of ik niet daar ergens met een gebroken nek lig.’

Hij snuift. Schudt zijn hoofd. Kijkt me dan nog één keer aan met die zeeblik en al die gefocuste aandacht die mijn knieën week maakt, of ik wil of niet.

‘Nee, het gaat lukken,’ zeg ik gauw, voordat ik die hartchirurg moet gaan bellen. ‘Het is een heel duidelijk paadje.’

Ik keer me om en begin te klimmen; ik voel zijn ogen in mijn rug branden.